

opusdei.org

Article del Prelat a L'Osservatore Romano

Reproduïm l'article de Mons.
Xavier Echevarría que publica
avui en la portada el diari
vaticà L'Osservatore Romano.

19/09/2010

*Per a ser testimonis de l'Evangelí en el
món*

EL FUTUR DE L'ANY SACERDOTAL

L'Any sacerdotal va concloure el 16
de juny. Ens separa un lapse tan

breu, que cal afirmar la seva actualitat. Per això, més que procedir a una valoració, mirem les reaccions personals davant el que l'Església ha promogut. Què ha passat en aquest Any sacerdotal? Quin impacte ha produït en nosaltres, sacerdots, convocats pel Romà Pontífex a recórrer ajudats per la figura d'aquest exemplar germà, sant Joan Maria Vianney?

Aquestes preguntes reclamen respostes que cadascú pot donar-se a si mateix davant Déu, en la intimitat de la seva pregària. Sense arribar a aquest nivell, que transcendeix els límits d'un article, anem per un camí menys personalitzat, no menys exigent: evocar els objectius assenyalats per Benet XVI i, des d'aquí, traient conseqüències, orientar el pensament cap al futur.

"Aquest any -escrivia el Papa a la carta de convocatòria- vol contribuir a

promoure el compromís de renovació interior de tots els sacerdots, perquè el seu testimoni evangèlic en el món d'avui sigui més intens i incisiu". Citava també unes paraules que repetia amb freqüència el sant Rector d'Ars i que el Catecisme de l'Església ha acollit: "el sacerdoci és l'amor del cor de Jesús". Per comprendre's a si mateix, el sacerdot no ha de limitar-se a considerar la seva tasca pastoral, ha d'anar molt més enllà, fins arribar a Crist, en la humanitat del qual reverbera tot el viure trinitari i en qui aquest viure trinitari s'obre als homes.

Des d'aquí es comprèn la profunditat d'altres paraules de sant Joan Maria Vianney, citades pel Romà Pontífex: el sacerdot "no s'entendrà a si mateix sinó en el cel". Només en el cel, en advertir el do infinit i inefable del lliurament de Déu a l'home, el sacerdot assaborirà la seva pròpia i plena realitat. Déu no només ha

volgut comunicar-se als homes; ha pres la nostra mateixa naturalesa en Crist Jesús; ha instituït l'Església i cridat a homes determinats als que, amb el sagrament de l'ordre, converteix en els seus ministres i instruments. L'«audàcia de Déu», que "tot i conèixer les nostres debilitats, considera els homes capaços d'actuar i de presentar-se en el seu lloc", que confia en nosaltres fins "abandonar-se a les nostres mans", aquesta audàcia és "la grandesa que s'amaga en la paraula «sacerdoci» "(Benet XVI, homilia en la cloenda de l'Any sacerdotal).

Amb homilies, cartes i locucions pontifícies, celebracions, congressos i reunions de reflexió, jornades de pregària, s'han reiterat per l'orbe aquestes grans veritats, convocant a tots i especialment els sacerdots a una nova, profunda i joiosa conversió. Perquè no s'assaboreix aquest excés d'amor diví propi del

sacerdoci, sense sentir-se personalment compromesos a ser - com solia dir sant Josepmaria Escrivà de Balaguer- "sacerdots cent per cent" (homilia Sacerdot per l'eternitat, 13.04.1973).

Què suposa aquesta invitació? Respondre a aquesta pregunta requeriria una llarga exposició sobre la teologia i l'espiritualitat del sacerdot, però no és aventurat aturar-se en tres consideracions fonamentals:

a) reclama ser conscients de la dignitat del sacerdot, del valor i la riquesa que implica aquesta condició, perquè aquesta realitat impregni la totalitat de la conducta; dot d'autenticitat dels moments de l'existència, amb la certesa que, tot i la nostra petitesa, Crist vol utilitzar-nos per comunicar al gènere humà els fruits de la seva obra redemptora;

b) demana al prevere identificar-se amb Crist, alimentar els seus "mateixos sentiments" (cf. Flp 2, 5), morir a si mateix perquè Ell habiti en nosaltres (cf. Gal 2, 20): sentir-se instat a ser home d'Eucaristia, viure la Santa Missa amb la fe que en cada celebració es perpetua el sacrifici de Crist, mort i ressuscitat, que ve a la trobada de la seva Església i del sacerdot, per atreure'ls cap a Si i conduir amb l'Esperit fins a la intimitat filial amb Déu Pare;

c) comporta l'afany de servir, *cum gaudio* en Crist i per Crist, al propi ramat, a l'Església i la humanitat, de manera que en el seu ésser, com en el de Jesús, no es doni cabuda a l'egoisme o la indiferència davant les necessitats dels altres. Implica dedicar-se amb esforç, encara que costi, a tot el que contribueixi al bé de les ànimes, amb una efectiva caritat, en la predicació de la Paraula de Déu i en el sagrament de la

reconciliació on, en nom i amb l'autoritat de Crist, el sacerdot atorga el do diví del perdó.

L'Any sacerdotal ens ha situat, en el temps i des del temps, davant l'etern, davant d'un amor de Déu que no passa, que no para, sinó que és sempre jove i actiu, amb la realitat - feliç, sorprenent, i profundament veritable- que aquest amor, visible en Jesucrist, transcendeix a través de l'Església, de cada cristià i de cada sacerdot. L'Any sacerdotal està cridat, sens dubte, a produir molts i variats fruits en la predicació, a la catequesi, en l'atenció a la litúrgia, en els diversos camps de la pastoral, i bàsicament en la renovació interior de cada sacerdot, també amb l'augment de seminaristes a les diòcesis. L'«audàcia de Déu» de la qual va parlar Benet XVI en la seva homilia de l'11 de juny, ens convoca a tots -com assenyalava el Romà Pontífex- "esperant el nostre sí".

+ Xavier Echevarría

Prelat de l'Opus Dei

Xavier Echevarría //
L'Osservatore Romano

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/article-del-
prelat-a-losservatore-romano/](https://opusdei.org/ca-ad/article/article-del-prelat-a-losservatore-romano/)
(13/04/2026)